

onödigt utkastade, samt att ett sådant anslag som det till skarpskytterörelsen utan tvifvel kunde bättre användas på förbättrandet af skolungdomens vapenöfningar.

Utan att vilja häruti göra något bestämdt förslag om sättet, anhåller jag vördsamligen att

Riksdagen ville för sin del besluta att ingå till Kongl. Maj:t med en underdånig skrifvelse, det täcktes Kongl. Maj:t i nåder till en kommande Riksdag framlägga ett förslag till ordnandet af den militära undervisningen i folkskolor.

Stockholm den 27 Januari 1877.

A. P. Lind.

N:o 115.

Af Herr A. P. Lind: Angående underdånig skrifvelse om indragning af biskops-, landshöfdinge- och presidents-embetena.

Hvad man kan göra för att lindra den börda som trycker på folket är naturligtvis af största vigt nu, då det gäller att detta folk skall åtaga sig en börda, hvilken det vore omöjligt att bära, om icke något af de gamla tyngderna toges bort. Det är naturligtvis ock derföre som man nu, då försvarsfrågan står på dagordningen, begärt att grundskatterna skola aflyftas och indelningsverket upphöra, dessa två onera som så länge och så mycket tryckt den jordbrukande befolkningen.

Alla äro vi utan tvifvel ense derom, att det vore godt att hafva ett mycket stort och starkt försvar — endast landet kunde tåla vid de stora omkostnaderna derför. Frågan gäller således om man skall våga att till de skatter och bördor, vi nu hafva, lägga den ofantliga utgift, ett så vidsträckt försvar, som regeringen föreslagit, otvifvelaktigt skulle hafva med sig. På denna fråga måste jag för min del svara ett obetingadt nej. Ty saken gäller icke blott att i *fredstid* kunna öfva värnpligtige utan det gäller ock att i *krigstid* kunna underhålla denna här, som redan under freden tagit ut våra krafter.

Då gäller utan tvifvel att taga bort något af de gamla bördorna för att man skall kunna bära de nya. Grundskatternas afskrifning och indelningsverkets

upphörande äro sådana lindringar. Men dessa utan tvifvel både nödvändiga och rättvisa förminskningar i skatterna äro icke nog. Öfver allt klagas att försvarsfrågan är så dyr och att vi äro så fattiga. Ja, i sanning fattiga äro vi, så länge vi icke kunna begagna de medel vi hafva och så länge vi gifva mer ut af det lilla brödet än vi hafva råd till.

Äfven på andra områden kunna besparingar göras, äfven på andra håll kan man uppsöka medel till landets försvar.

En sådan stor och välbehöflig sparsamhet vore att draga in alla öfverflödiga embeten, då man naturligtvis slapp att aflöna några innehafvare af dessa för landet så dyra platser och använda dessa summor på landets försvar.

De embeten som utan den ringaste risk, eller utan att någon som helst skada deraf skulle uppkomma, kunde indragas, vore i första rummet biskopar, landshöfdingar och presidenter i kollegiala verken, hvilkas nytta, minst sagdt, torde vara temligen bestridd. Att det kan finnas män på dessa platser, som verkat mycket godt, är utom allt tvifvel, men detta hafva de gjort *oaktadt* de voro biskopar, landshöfdingar etc., icke derföre att de voro det.

Jag ber att få fästa uppmärksamheten derpå att en sådan indragning af dessa öfverflödiga embeten skulle inbringa staten en ganska stor behållning, som väl bättre än nu sker kunde användas.

Frågan om landets försvar står för dörren, det gäller att gifva vårt fosterland ett sådant skydd att om det, hvad Gud förbjude, en dag skulle blifva inveckladt i några stridigheter, dess frihet och ära må kunna försvaras nu som förr. Ingen af landets barn finnes som icke har denna önskan, från palatset till kojan höres samma längtan efter ett starkt skydd och försvar; må vi då alla uppoffra något, och det är i det syftet jag vågar i vördsamhet föreslå, att

Riksdagen ville för sin del besluta att ingå med en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, det täcktes Kongl. Maj:t i nåder se till, huruvida icke biskops-, landshöfdinge- och presidents-tjenster kunde indragas samt sålunda minskning i utgifterna till aflöningar ske, och landet på sådant sätt få större förmåga att bära de stora utgifter ett försvar pålägger detsamma.

Stockholm den 27 Januari 1877.

A. P. Lind.